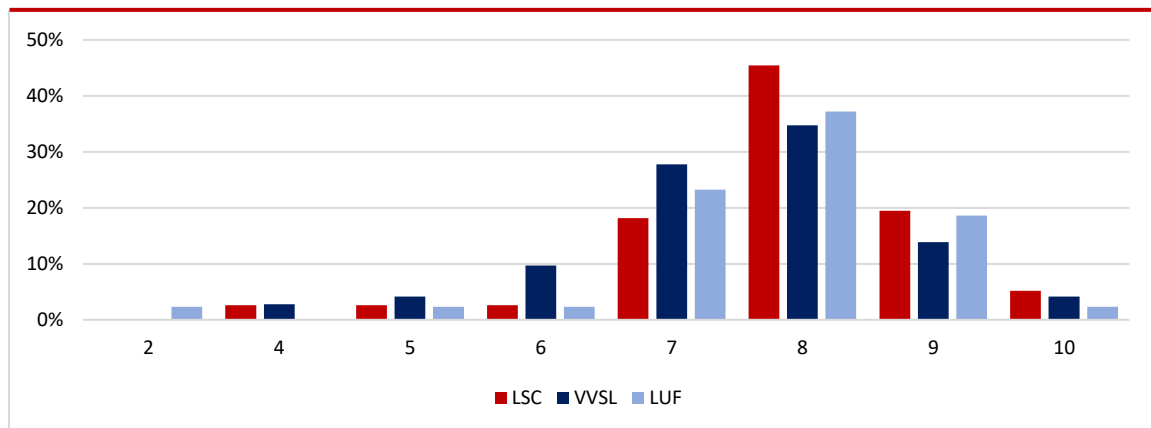

Wat heb je aan de vereniging gehad?

Uit het onderzoek

Om maar met de deur in huis te vallen: de resultaten van de enquête geven aan dat wij in overgrote meerderheid onze studententijd koesteren! Ruim 80% van de VVSL- en bijna 90% van de LSC-deelnemers gaven haar een 7 of hoger, en respectievelijk ruim de helft en bijna drie kwart zelfs een 8 of meer.

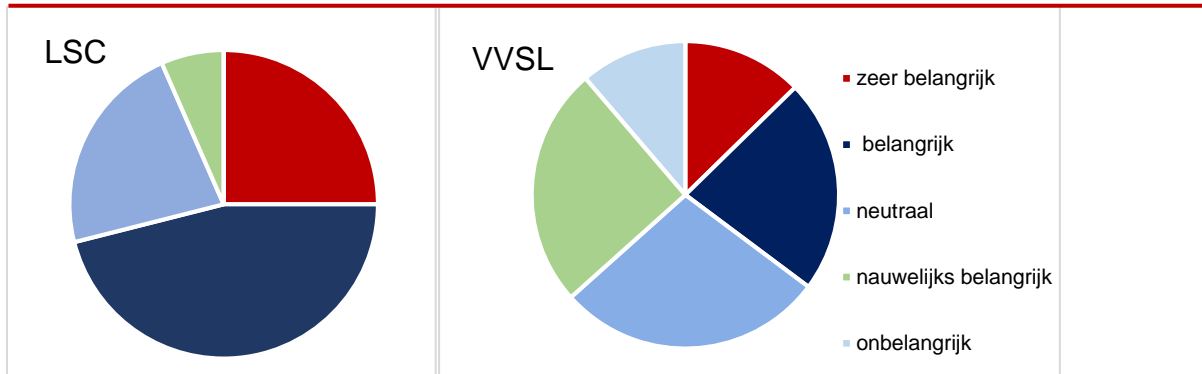
Hoe subjectief deze cijfers ook zijn, rekening houdend met de beperkte respons op de enquête, duidelijk is dat onze terugblik - middenin de roerige overgang van jaren '60 naar jaren '70 - overwegend bijzonder positief is. De resultaten in de vergelijkingsgroep, hoe beperkt ook, wijken hier niet van af. Nostalgie? Dat zal wel meespelen, maar de resultaten impliceren dat er meer speelt. Mooi heeft een respondent uit de vergelijkingsgroep de waarde van ons studentenleven verwoord: 'Wat je studeerde was in feite niet het belangrijkste. De ontwikkeling van scholier tot zelfstandige volwassene was het belangrijkste. Het verblijf in Leiden heeft hier een wezenlijke bijdrage aan geleverd.'

cijfer studietijd

Je ziet echter wel een onderscheid tussen LSC en VVSL in de cijfers die beide verenigingen kregen: gaan die voor de heren gelijk op met die van het studentenleven als geheel (bijna 90% geeft het LSC een 7 of hoger, 72% zelfs een 8 en hoger), voor de VVSL blijven die percentages beperkt tot resp. 58 en 28. 30% van de respondenten gaf de VVSL een onvoldoende, tegen nog geen 7%

voor het LSC. Verschillende reünisten geven aan dat zij dankzij hun lidmaatschap vrienden voor het leven hebben gemaakt, en dat dit hun persoonlijkheid en persoonlijke waarden en normen mee heeft gevormd. Als minpunt wordt genoemd dat er ook veel elitaire en vervelende leden waren ('ons kent ons', poehasfeer).

Hoe belangrijk was de vereniging voor je?

Dat onderscheid uit zich ook in de frequentie van het bezoek aan sociëteit resp. club: in hun eerste jaar waren alle LSC-ers op één na elke week op sociëteit te vinden, 85% was er meer dan eens tot zelfs dagelijks; Bij de VVSL was dat heel anders: 30% kwam ook in het eerste jaar maar af en toe op de club, en slechts 14% was er meermalen per week. Na het eerste jaar liep het bezoek bij beide verenigingen terug, maar meer dan de helft (54%) van de Corpsleden bleef meermalen per week komen tegen zegge en schrijve 1 èle (1/3 aan weerszijden kwam nog wel eens in de week langs)!

Het ontbreken bij de VVSL van een sociëteitsleven - dat voor het gros van de Corpsleden juist een belangrijke plaats innam - is een voor de hand liggende verklaring, maar ook andere factoren kunnen meegespeeld hebben. Ook de duur van het lidmaatschap verschilde sterk. Waar 85% van de Corpsleden tot (omstreeks) het afstuderen lid bleef, zegde 35% van de èles tussentijds hun lidmaatschap op.

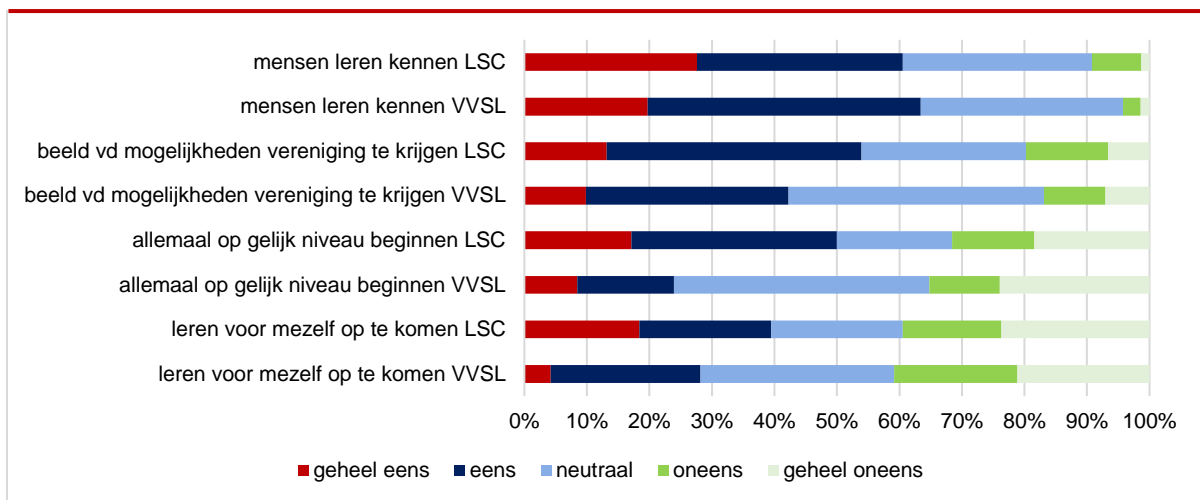
En hoe ervoeren wij het nut van de groentijd en het novitiat? Nota bene in het jaar na de verbitterde strijd binnen het Corps die erop uitliep dat de bestuursgang aftrad en dat ons jaar toch nog werd kaalgeschoren? Zowel de LSC-ers als de VVS-èles geven deze tijd gemiddeld een 7,5 voor het leren kennen van mensen, en een 6,7 wat betreft het krijgen van een beeld van de vereniging. Het allemaal op gelijk niveau beginnen krijgt een 6,3 bij het LSC,

50 jaar fusie en vriendschap 215

maar een 5,5 bij de VVSL, waarbij de beelden van de respondenten in beide verenigingen sterk uiteenlopen. Mogelijk heeft een aantal invullers hier een laag of neutraal cijfer ingevuld omdat zij dat gelijk niveau wel als vaststaand feit accepteerden maar er geen waarde aan toekenden. Bij de VVSL speelde dit nog sterker dan bij het Corps.

Iets soortgelijks zie je bij 'leren voor jezelf op te komen': dat krijgt een 5,9 bij de heren, waarbij voor en tegen in evenwicht zijn, terwijl bij de dames een 5,4 valt en maar 28% positief oordeelt, tegen 41% negatief. Je zou bijna zeggen dat het novitiaat erger werd gevonden dan die vermaledijde groentijd....

Overigens was bij de Corpsleden destijds 40% voor, en 25% tegen afschaffen

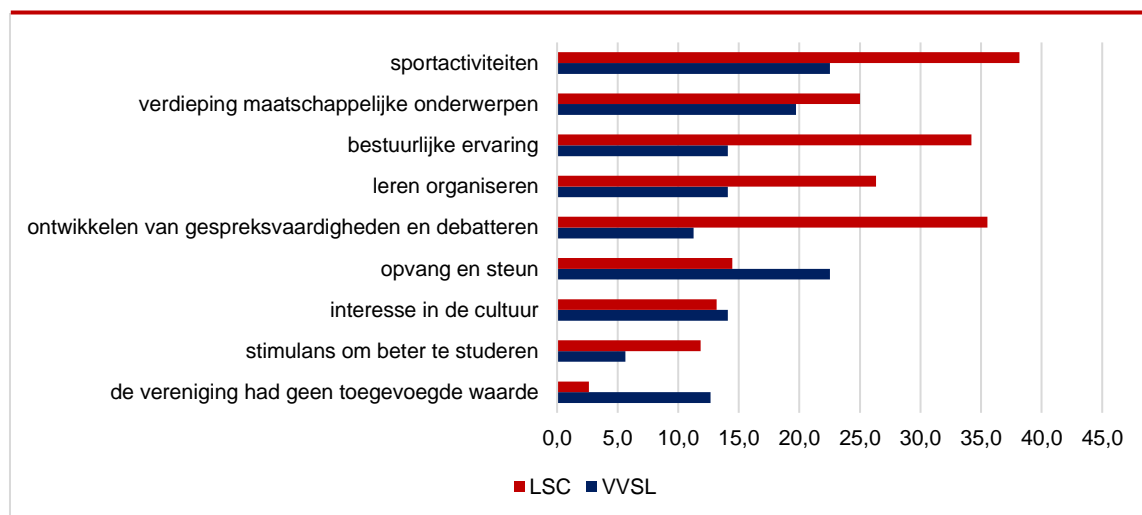
Het nut van de groentijd en het novitiaat

van het kaalscheren, terwijl zij nu voor twee derde hierachter staan, en zelfs iets meer dan de tegenstanders destijds het afschaffen jammer vinden! Verder doorvragend blijkt het grootste belang van beide verenigingen te hebben gelegen in de sociale contacten buiten de studie (76% voor de LSC, 89 zelfs voor de VVSL). Dat gold nog sterker voor studenten uit de vergelijkingsgroep die lid van een andere studentenvereniging waren geweest (93%).

Bij LSC en VVSL was de vereniging voor 50 en 38% nuttig bij het leren omgaan met mensen, in de vergelijkingsgroep was dat maar voor een kleine 20% het geval. Tabel 1 geeft aan in hoeverre de respondenten hun vereniging nuttig vonden op andere gebieden. Twee heren en negen dames vinden dat de vereniging geen toegevoegde waarde had; vijf heren en twee dames hebben de vraag niet ingevuld.

Binnen de vereniging namen qua sociale contacten de jaarclub en het studentenhuis een centrale plaats in. Zij scoorden nog hoger dan de verenigingen zelf: bij het LSC was de jaarclub voor 83% belangrijk en voor 30% zeer belangrijk; bij de VVSL was dat resp. 55 en 18%. Voor het studentenhuis waren de percentages bij LSC resp. 75 en 42, en bij de VVSL resp. 56 en 30, belangrijker dus nog dan de jaarclub.

Ook na 50 jaar blijft hun jaarclub voor de reünisten een vooraanstaande plaats inhouden. Ruim 60% van de oud-LSC'ers geeft aan dat deze meerdere keren per jaar bijeenkomt, bij nog eens een kleine 30% is dat jaarlijks en een kleine 7% komt incidenteel bijeen; dat betekent dat toch van de oorspronkelijk acht jaarclubs de meeste nog behoorlijk tot zeer actief zijn. Een kleine 60% vindt de eigen jaarclub nog altijd belangrijk tot zeer belangrijk, en maar 8% vindt haar onbelangrijk. Slechts een van de respondenten heeft geen enkel contact meer met (leden van) zijn jaarclub. Bij de VVSL ligt dit heel anders: 17% komt meermalen per jaar bijeen, 21,5% jaarlijks en 17% incidenteel; 26% vindt haar jaarclub belangrijk, 28,5% niet, en maar liefst 18% heeft er geen contact meer mee.

Hoe nuttig was de vereniging voor je? (in%)

Nog wat meer in detail bekijken wij de invloed die deze tijd op ons persoonlijk heeft gehad. En dan blijkt dat met name de persoonsvorming/ identiteitsontwikkeling hoog scoort (62%), en in iets mindere mate zelfbeeld en zelfvertrouwen (47,5%). Bij de dames in beide gevallen nog net iets meer dan bij de heren. Concreet hebben we relatief meer dan de vergelijkingsgroep leren organiseren en leidinggeven en sociale vaardigheden en kennis van de

maatschappij opgedaan, en, althans voor de heren, leren onderhandelen en overtuigen. Maar qua kritisch leren denken streeft de vergelijkingsgroep ons voorbij. De sport scoort 30% bij de heren en 12,5% bij de dames, waarbij wij weer flink hoger scoren dan de vergelijkingsgroep, en de cultuur respectievelijk 25% en 39%, maar hier komen wij weer relatief lager uit de bus. Opvallend is dat voor 55,5% van de dames sport in het geheel niet scoorde.

En daartegenover: waren er aspecten waarvan wij last hadden? Ruim 60% van de LSC-ers, en 58% van de èles, ondervonden geen bijzondere problemen, en nog eens 18% resp. 21% had wel aanpassingsproblemen, maar die waren niet ontregelend. Daarentegen, heeft bijna 20% van de èles en ruim 9% van de LSC-ers wel psychische problemen gehad; 14% van de dames en 10% van de heren worstelden met de discipline. 7,5% had financiële problemen; 10% van de mannen had drankproblemen en 4% van de vrouwen eetproblemen. Heel opvallend is dat de vergelijkingsgroep over het geheel aanmerkelijk gezonder scoorde.

Wat hebben wij sociaal gezien uit deze tijd meegenomen? Hoe belangrijk is het LSC/VVSL netwerk voor ons, in relatie tot andere kringen als studie, studentenhuis, sport, hobby's, woonomgeving en werk? Waar bij de LS reünisten de oude LSC-contacten er flink boven de andere categorieën uitspringen, scoren bij de oud-VVS-èles de woonomgeving en sport of hobby's naar verhouding aanmerkelijk hoger. Een gevolg wellicht van meer tijd thuis, waardoor je gemakkelijker nieuwe vriendschappen aanknoopt en de oude vervluchtigen? Het zou boeiend zijn hier een meerjarige vergelijking op los te laten.

Hadden we voordeel van ons lidmaatschap in ons maatschappelijk leven? Ja, zegt een ruime meerderheid: 72% van de LSC-ers, 63% van de VVSL-groep. Bijvoorbeeld door gegroeid zelfvertrouwen, door wat men heeft geleerd. Maar actief gebruikmaken van de Leidse contacten deed maar iets meer dan de helft van de mannelijke, en ruim een derde van de vrouwelijke, respondenten. Het hielp soms bij specialisatie en sollicitatie, maar de branche waarin men werkte was vaak bepalend voor de mate waarin je lidmaatschap voordeel kon brengen; in sommige vakgebieden kwam je veel mensen tegen met een LSC-achtergrond, bij andere was het geen 'bon ton' om over de studententijd te praten. Wie zich in het buitenland vestigde had doorgaans weinig aan directe contacten, al kwam men ook daar soms oude bekenden tegen. En ook al speelde het geen doorslaggevende rol in je carrière, soms deden Leidse contacten ineens een deur voor je open.

En... hoe vruchtbaar was de sociale interactie tussen LSC en VVSL, of zusterverenigingen in de andere studentensteden? Bepaald aanzienlijk!

Bijna 60% van de èles, en 35% van de Corpsleden, koos een Corps- of VVSL-lid als partner. Opvallend is trouwens dat maar 12,5% van de èles buiten het (Leids/corporaal) academisch niveau trouwde, tegen bijna 40% van de LSC-ers. Van de respondenten aan beide zijden viel 14% buiten de aangegeven categorieën. Jammer dat we de LHBTI-vraag hier vergaten te stellen, zoals ook een van de respondenten terecht opmerkt.

De ultieme vraag is: zou je nu opnieuw lid worden? Tweederde van de LSC-Reünisten zegt volmondig 'ja'. Opmerkelijk is echter dat 14 van hen deze vraag hebben overgeslagen. Daarnaast zeggen zeven personen 'nee' en vijf 'misschien', van wie er drie aangeven dat zij wellicht weer zouden kiezen voor het LSC van toen, maar niet voor het Minerva van nu. Duidelijk is hier de invloed van de negatieve publiciteit die het afgelopen jaar rond Minerva ontstond, zoals ook uit de toelichting blijkt van verschillende respondenten. De groentijd wordt intussen maar door een persoon als negatief criterium genoemd. Van de VVSL-reünisten zegt 70% 'ja', 20% 'nee' en 10% 'misschien'.

Al met al een kritisch signaal bij een over het algemeen positief beeld.